

[Morten Lange.]

den som vi når til, at studentereksamen bliver taget af et rimeligt antal af befolkningen her i landet. Jeg tror derfor, at disse ting vil ordnes på en helt anden måde, end en del mennesker måske indstiller sig på i øjeblikket. De vanskeligheder, der har været i fortiden, skulle vi gerne få ryddet ud.

Men ét — og det forekommer mig at være hovedsagen — er ganske nødvendigt, og det er at få en uddannelse af den type, lærerhøjskolen giver, yderligere intensiveret. Får vi ikke det, og det endda i ret hurtigt tempo, vil vi derigennem underminere den nye skolelov og hele den ordning af realskolen, vi har i øjeblikket. Hvis ikke vi sætter alvorligt ind på efteruddannelsen af de seminarieuddannede lærere, vil vi ikke kunne undgå, at der vil ske en kvalitets-sænkning i realafdelingen, og vi har ikke råd til en sådan kvalitetssænkning, så det må vi sørge for ikke sker. Jeg tror, at det især er påfaldende i de fag, jeg har bedst kendskab til, nemlig naturfagene, hvor seminarierne for ikke så forfærdelig mange år siden var meget langt bagefter og de lærere, der var uddannet på seminarierne i de tider, naturligvis også måtte være langt bagefter. Det er et reelt problem, og ingen kan laste lærerne for, at de har levet i den tid, de har; men noget helt andet er, at når vi skal lave en ny ordning, må vi sørge for, at den bliver bedst mulig, så jeg anser en udbygning af lærerhøjskolen for yderst nødvendig og mener, at den må ske i det hurtigst mulige tempo.

Derimod kunne der nok rejses nogen tvivl om, hvorvidt det er rimeligt at give den status som højere læreanstalt. Nu kan jeg med det samme sige, at begrebet højere læreanstalt havde vi jo nogen diskussion om forleden dag, da vi talte om de nye muligheder for besættelse af præsteembeder. Her klargjorde den højtærede kirkeminister for, at „højere læreanstalt“ ikke er noget veldefineret begreb, og det er måske også rigtigt. Men lad os nu fastholde, at det er et begreb, som vi har grund til at give lovskraft, og det lader sig måske også nok gøre, så vil jeg sige, at en analyse af adgangsbetingelserne til Danmarks lærerhøjskole efter min mening gør det helt klart, at de i hvert fald er gode nok til at kvali-

ficere lærerhøjskolen som en højere læreanstalt. Jeg er ikke i tvivl om, at en seminarieuddannelse i hvert tilfælde må være lige så kvalificerende som en studentereksamen og, efter hvad jeg har sagt for kort tid siden, normalt også mere. Adgangsbetingelserne kan ikke kritiseres som kriterium. Foreløbig ved vi ikke så forfærdelig meget om studiernes tilrettelæggelse, men efter de hidtidige modeller har de været så kortvarige, at der ikke var tale om den mulighed for indlevelse i stoffet, som studenterne på højere læreanstalter har, og som en læreanstalt vel må have for at få den karakter af højere lærerskole; fire års studium er det mindste, så vidt jeg erindrer; det er i hvert fald undtagelsen, at man går under det. Men det er jo muligt, at man finder frem til at få kortlagt et studium af den type, og selv om det ikke skulle være tilfældet, kan man vel opfatte den undervisning, lærerhøjskolen giver på kortere kursus, som et supplement til det, jeg vil kalde trekvart højere undervisning, man giver på seminarierne.

Afgørende for, om man kan give status som højere læreanstalt, må vel endelig også være, om der foregår en koncentreret og rimelig forskning inden for Danmarks lærerhøjskoles rammer, og det gælder alle vore højere læreanstalter, naturligvis i større eller mindre grad, men det må vel stadig væk være afgørende kriterium, og jeg mener, at her har Danmarks lærerhøjskole allerede løst og må fremtidig komme til at løse meget betydelige opgaver ved forskningen inden for spørgsmålene om de pædagogiske metoder og deres anvendelse inden for de enkelte fag. Det kan naturligvis ikke løses uden et studium af de enkelte fag; man kan ikke drive pædagogik ud i den blå luft, men selve undervisningsmetoderne i fagene er jo i allerhøjeste grad — og især på folkeskoletrinet — af den yderste betydning for tilegnelsen af stof, men et område, der jo gennem årene har været sørgelig forsømt. Man har som regel ment, at pædagogik var en medfødt sans, man sådan havde, og var man en god pædagog, så kunne man, og var man en dårlig pædagog, havde man ingen chance. Men man kan eventuelt hjælpe på dem, der er dårligere, ved at give dem noget bedre modeller at arbejde efter.